Časopis žáků ZŠ a MŠ Dolní Bojanovice

ŠKOLÁČEK

duben 2017
XVI. ročník 2. číslo

Obsah

Úvodník 1
Slovo ředitele školy 2
Školní zprávičky 3
Zeptali jsme se za vás 9
Ze slohových sešitů 14
Malí spisovatelé a básníci 15
Ze světa přírody 18
Stránky pro nejmenší 19
Stránky pro holky 20
Stránky pro kluky 21
Stránky (nejen) pro dospěláky 21
Hádanky a kvízy 22
Vtipy a zábava 23
Recepty 24

Redakční rada:

Magda Bartálová, Lenka Bohunská – 6. A
Adéla Nedvědická, Julie Rajchmanová, Denisa Veselá, Kamila Šmídová – 6. B
Štěpánka Maděryčová, Kristýna Kuchařová – 7. A
Kateřina Zámečníková, Lucie Horáková, Zuzana Macháčková,
Renata Matyášová – 8. A
Daniela Bartálová, Ivona Svobodová, Karolína Benešová – 9. A

Tisk: Tiskárna Lelka, Dolní Bojanovice, duben 2017

Úvodník

Přichází roční období, které je nejen vidět (rozkvetlé květiny, sytě zelená tráva, pučící stromy…), nejen cítit (vůně květin, probouzející se přírody, jarních dešťů…), ale také slyšet.

Když ráno pootevřeme okno, víme, že nejsme první, kdo se probudil do nového dne. Všude už je plno ptačího zpěvu a po východu slunce se přidávají další „zpěváci a hudebníci". Pokud si najdeme klidné místo, kde nás neruší civilizace, můžeme si vyslechnout nádherný jarní koncert…

Také naše druhé letošní číslo Školáčka jsme pojali tak trošku jarně, ale ještě více hudebně. Opět jsme vyzpovídali naše učitele, v hudebním kvízu si můžete ověřit své znalosti vážné hudby (spíše nevážně), máme připravený „velký" rozhovor s panem ředitelem zdejší ZUŠ, nechybí hudební vtipy a prostor jsme poskytli také naší úspěšné akci Bláznivé dny – snad se všichni poznáte. ☺

Rádi bychom připojili poděkování paní Katce Jagošové, která nám předala mnoho cenných rad a spolupracovala s námi na vytváření Školáčka.

Příjemné chvíle strávené při čtení jarního Školáčka přeje

Redakční rada Školáčka

Třeťáci a jejich jarní zahrádky

O talentu (nejen hudebním)

Každý člověk má k něčemu nadání: někdo je talentovaný na sport, jiný hezky maluje, zpívá, hraje na hudební nástroj, tancuje, další je zručný v řemeslech…

Talentovaným lidem to jde samo, říká se. Ale samotný talent nestačí, i s talentem je třeba pracovat a dále ho rozvíjet. Občas se stane, že čím více nadání dostal talentovaný člověk do vínku, tím méně mu bylo naděleno co do vytrvalosti a odhodlání. Nejvyšších úspěchů pak dosáhnou pouze jedinci, u nichž se snoubí nejen talent, ale i píle a chuť na sobě tvrdě pracovat.

Za dobrým výkonem v jakémkoliv oboru se skrývá nejen talent, ale hlavně desítky, stovky, ba dokonce i tisíce hodin přípravy. Osobně si cením těch, kteří talentem až tak obdařeni nebyli, svých úspěchů a pokroků ale dosáhli poctivým přístupem a pravidelným tréninkem.

Jsem rád, že i v naší škole máme spoustu talentovaných žáků v rozmanitých oborech. Přeji jim, aby svůj talent rozpoznali, nepromarnili a systematicky jej rozvíjeli. Těm méně nadaným pak přeji, aby menší míru talentu dokázali nahradit o to usilovnější prací, přístupem a nasazením. Protože pak je velmi pravděpodobné, že se vyrovnají těm nadanějším a mnohdy je dokonce předstihnou!

Ať se vám to podaří ☺.

Martin Maňas

Bláznivé dny

Stařenky, vojáky, klauny, miminka, hippies... tyto a ještě další postavy jsme mohli potkávat na chodbách 6., 7. a 8. března při akci Bláznivé dny, kterou zorganizoval Školní parlament. Soutěžily mezi sebou 5.–9. ročníky a v každé třídě se aspoň jeden den zapojili i třídní učitelé. Všechny třídy si samy určily, v čem přijdou oblečení. Školní parlament vybral porotu, která potom kostýmy hodnotila. Porotu tvořilo šest učitelů, kteří akci také podpořili svými převleky. Patří jim velké díky za jejich ochotu a čas, protože to nebylo jednoduché. Nakonec ale rozhodli o jednom vítězi, a tím byla třída 8. A. Výhrou byl vynikající dort, za který moc děkujeme paní Uherkové. Překvapením byla veliká účast a skvělé ohlasy s požadavkem na zopakování akce.

Lucie Horáková, 8. A

A odmocně

- Velmi se mi tyto dny líbily, jelikož se většina lidí zúčastnila a byla tu pěkná atmosféra. Škoda, že jsme nevyhráli.
- Líbilo se mi to, avšak vyhráli ti nejlepší!
- Líbilo se mi to moc. Nechtěla jsem se vůbec převlékat, protože mi to přišlo trapné, ale nakonec jsem vždycky něco našla. Mrzí mě, že se někteří na to vykašlali, a my jsme tak přišli o výhru, ale co už… chtěla bych to někdy zopakovat.
- Mně se Bláznivé dny velice líbily. Mohlo by to být na celý týden.
- Byla to super akce! Doufám, že bude i další rok. Aspoň jsme si ze sebe dokázali udělat srandu. Nebylo to vždy lehké, ale zvládli jsme to!
- Bláznivé dny se mi moc líbily, sice jsme se učili jako vždy, ale i tak jsme si to užili a hlavně jsme vyhráli dort!
- Bylo to super! Překvapilo mě, že se všichni z naší třídy zúčastnili a celkově byla veliká účast. Taky bych chtěla akci i příští rok. A dort byl vynikající!
- Bylo to vtipné, občas i bolestivé (tlačily mě čižmy). ☺
- Bylo to fajn, ale měla jsem nervy z toho, aby všechno vyšlo tak, jak má.
- Nečekal jsem, že se zapojí tolik lidí, ale mohli jsme přijít v převleku všichni. Jinak se dny celkem vydařily.

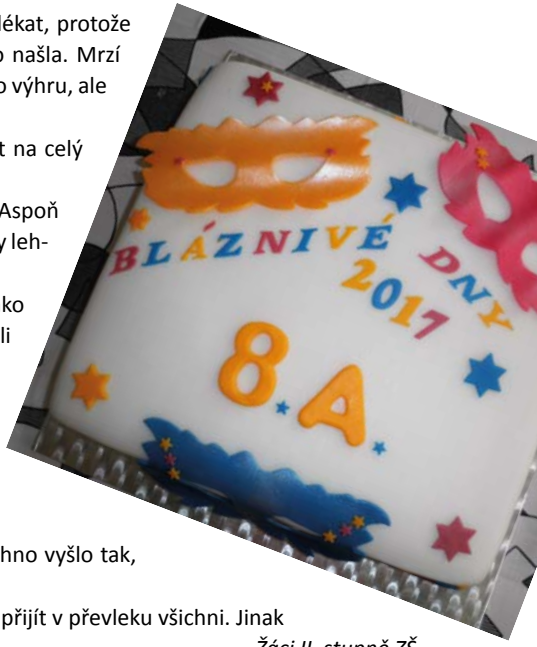

Žáci II. stupně ZŠ

EXKURZE DO DALEŠICKÉ ELEKTRÁRNY A DUKOVAN

Na tento výlet jsme se všichni dlouho těšili, i když nám to trochu kazil čas odjezdu, který byl už v 6.50. Byli jsme rozděleni na dvě skupiny, osmáky a deváťáky. Osmáci jeli nejdříve do Dalešic a deváťáci do Dukovan. V Dalešicích jsme si poslechli zajímavý výklad o elektrárně i o jejich dvou nádržích. Potom jsme se podívali na krátký film, ve kterém jsme se dozvěděli několik dalších informací jak o vodních elektrárnách obecně, tak i konkrétně o Dalešicích. Pak jsme si ještě prohlédli turbíny i obrovská potrubí, kterými se přivádí voda, a mohli jsme se s deváťáky vystřídat. V Dukovanech jsme naši prohlídku zahájili zase několika filmy, které nám popsaly, jak funguje jaderná elektrárna, ale i to, jak by to vypadalo, kdybychom byli bez elektřiny. Když filmy skončily, mohli jsme se o jejich elektrárně více dovědět ze spousty různých modelů. Pomocí nich jsme se podívali na elektrárnu i dovnitř do reaktoru. Z výletu jsme se vrátili unavení, ale určitě o něco chytřejší.

Zuzana Macháčková, 8. A

Návštěva Divadla Radost

V pátek 10. března jsme se, páťáci spolu se čtvrťáky, vydali do brněnského Divadla Radost. Na programu bylo představení Kouzelná flétna od Wolfganga Amadea Mozarta. Hlavní postavy nesly velmi zajímavá jména: Král Slunce a dne Sarastro, princ Království sta jezer Tamino, princezna Pamina, ptáčník Papageno a jeho milá Papagena. Celý příběh pojednává o tom, jak se princezna Pamina zamiluje do prince Tamina a jejich láska musí čelit třem zkouškám věrnosti. Vše dopadne dobře – jak jinak než svatbou prince a princezny. Představení bylo vtipné, zábavné, hezky zahrané a krásně doprovázené hrou na příčnou flétnu. Velmi originálně působily také kostýmy herců.

Alžběta Martínková, 5. B

Lyžařský výcvikový kurz 2017

V sobotu 7. ledna téměř všichni žáci sedmých ročníků odjeli na lyžařský výcvikový kurz. Sraz byl v 8.15 před školou, ale většina přišla až o půl. Vyjeli jsme zhruba v devět hodin a už jsme se těšili, až budeme na místě. Cesta byla velmi dlouhá. Když autobus zastavil, všichni vyběhli ven. Učitelé nám oznámili, že půjdeme ještě asi dva kilometry pěšky. Vůbec jsme neměli náladu nikam šlapat, přesto byla sranda, protože se každý bořil do sněhu. Přišli jsme k chatě a vstoupili dovnitř. Celá chata byla nádherně vyzdobena dřevem. Každý šel do svého pokoje a asi za hodinu byl sraz před chatou v lyžařské výstroji, abychom se rozdělili do družstev. Skupinu A vedly paní učitelky Marie Dvořáková a Blanka Kopečková. Skupinu B a C měl na starost pan učitel Dvořák a skupinu D pan ředitel. Každý den byl budíček v 7.30. Na svahu jsme jezdili ráno a odpoledne. V 19.00 byl rozkaz, kde se každý dozvěděl, co se bude dít další den. Poté následoval večerní program plný zábavných her. Jelikož kurz byl především o tom, abychom se naučili správně a bezpečně lyžovat, vyslechli

jsme i přednášky. Myslím si, že se většina začátečníků naučila dobře lyžovat a ti, kteří už lyžovat uměli, se zdokonalili. Celkově se „lyžák“ vyvedl velmi dobře. Každý z nás si to moc užil. Na LVK jsme se i více stmelili a spřátelili. Nikdo nechtěl domů a všichni bychom se chtěli vrátit zpět. Byl to úžasný zážitek, na který nikdy nezapomeneme.

Štěpánka Maděryčová, 7. A

VIDA centrum Brno

Na konci února navštívili žáci 6. a 7. tříd VIDA centrum v Brně. Zde jsme mohli vidět mnoho zajímavých exponátů a vyzkoušet si různé pokusy (např. jaké to je, předpovídat počasí). V průběhu dopoledne nás čekala zajímavá science show, kde jsme se dozvěděli mnoho věcí o světle. Zjistili jsme, jak světlo vzniká a k čemu všemu se dá použít. Science show se všem moc líbila. Po skončení představení jsme měli chvíli čas prohlédnout si zbylé atrakce. Ve VIDA centru jsme si také zakoupili suvenýry i občerstvení. Výlet jsme si všichni moc užili a doufáme, že se do VIDA centra ještě někdy podíváme.

Lenka Bohunská 6. A,
Julie Rajchmanová 6. B

Recitační soutěž

Ve čtvrtek 16. února se sešli žáci, rodiče, kamarádi a všechno obecenstvo v učebně hudební výchovy, aby si poslechli, jak jednotliví žáci přednášejí básničky nebo texty, které se doma naučili. Porota hodnotila práci s hlasem, postoj při přednášení, hlasitost a samozřejmě i to, jak si děti text zapamatovaly. Někteří si dokonce básničku sami vymysleli.

V porotě byla paní zástupkyně Zmrzlíková a paní učitelky Straková a Králíková. Bylo pro ně velmi těžké vybrat vždy jen tři nejlepší z každé kategorie, protože všechny děti se moc snažily a předvedly dobrý výkon. Soutěž byla rozdělena na jednotlivé kategorie. V poslední kategorii soutěžily žákyně druhého stupně. Vítězka této kategorie Kristýna Kuchařová školu reprezentovala začátkem března v okresním kole soutěže v Hodoníně, kde získala pěkné přední umístění. Blahopřejeme!

Výsledky školního kola recitační soutěže:

I. kategorie
1. místo – Pavla Hubačková, 1. A
2. místo – Adéla Halabrinová, 1. A
3. místo – Ondřej Klubus,
Kateřina Kuběnová, 1. B

II. kategorie
1. místo – Sára Blažejová, 2. B
2. místo – Šárka Salajková, 3. A
3. místo – Jonáš Fatěna, 2. B

III. kategorie
1. místo – Tereza Buchmannová, 5. B
2. místo – Alžběta Martínková
a Karolína Tomčalová, 5. B
3. místo – Dominika Prčíková, 4. B

IV. kategorie
1. místo – Kristýna Kuchařová, 7. A
2. místo – Adéla Nedvědická, 6. B
3. místo – Eva Panáčková, 6. A

Kristýna Kuchařová, 7. A

Ohlédnutí za vánočním koncertem

Dne 22. prosince 2016, poslední školní den před Vánocemi, se v tělocvičně naší školy konal koncert hodonínské skupiny Jama. Začátek uvedla paní zástupkyně, byly rozdány odměny všem, kteří během podzimu dosáhli úspěchů na soutěžích. Poté jsme mezi sebou přivítali malého Petříka z Hodonína, pro kterého jsme sbírali vršky z PET lahví, aby mu peníze z nich získané byly ku pomoci v jeho nelehké životní situaci. Jsme velmi rádi, že zavítal mezi nás… A pak následoval koncert skupiny JAMA, při kterém jsme všichni, včetně těch nejmenších z naší školky, parádně „zapařili"…

Adéla Nedvědická, 6. B

Pořad Šikulové

V lednu k nám do školy přijel štáb České televize Ostrava, aby tu s našimi třeťáky natočil další díl oblíbeného pořadu pro děti Šikulové. Děvčata ze 3. B k tomu přidala svoji vzpomínku:

Ivo a Jana byli našimi moderátory. Vždy jsme se s nimi pobavili. Ale hlavně jsme dělali krásné výrobky. První jsme vytvořili zahrádky, potom mrkve, které jsme zasadili do již vyrobených zahrádek. Když jsme byli s našimi záhonky hotovi, následoval výrobek traktorů s vlečkou. A nakonec jsme dělali vlastní výrobek. Byla to lopatka z kanystrů. Ke konci, když bylo rozloučení, nám Šikulové nalepili na vstupní dveře značku „Šikulové ověřeno".

Viktorie Klubusová, Pavlína Tomčalová,
Nela Makuderová, 3. B

Soutěž „Bible a my"

Tato soutěž začíná školním kolem, které proběhlo v říjnu 2016. Děkuji všem žákům, kteří vypracovali test, a tím se do soutěže zařadili. Jeden žák s nejlepšími výsledky z každé kategorie postoupil do okresního kola. Za naši školu to byli:

1. kategorie: Alžběta Martínková, 5. B – 1. místo
2. kategorie: Vít Martínek, 7. B – 1. místo
3. kategorie: Veronika Bohunová, 8. B – 7. místo

Celostátního kola, které se konalo v Kroměříži 24. března 2017, se účastnili zlatí a stříbrní finalisté okresního kola. A s jakým výsledkem? Alžběta 1. místo a Vít 4. místo ve svých kategoriích.

Oběma patří právem velká gratulace a poděkování za vynikající reprezentaci naší školy.

Marie Dvořáková

Školní ples

V sobotu 11. února 2017 se konal „náš“ Školní ples. Samozřejmě jsme se na něj moc těšili, vzhledem k tomu, že my jsme konečně ti deváťáci!!! Všichni byli úplně v pohodě, ale když přišel čas a měli jsme jít tančit polonézu, padla na nás obrovská tréma. :D Polonézu jsme ale zvládli na jedničku a myslím, že nikdo nic zásadního nepokazil… Příštím devítkám bychom rádi vzkázali, aby se na nacvičování moc „nevyfláklý“, protože opravdu, věřte nám, každá zkouška je potřebná. Když tam pár lidí nepříjde, nemá to cenu… to vám zajisté potvrdí i paní učitelky Ištvánková a Kuběnová, které s námi polonézu nacvičovaly. Tímto jim moc děkujeme, protože to s námi bylo opravdu náročné! :D

Daniela Bartálová, Ivona Svobodová, 9. A

Pan ředitel ZUŠ Stanislav Esterka byl také žákem naší školy. Vyzpovídali jsme jej, aby nám pověděl o své cestě k hudbě.

V roce 2012 jste se stal ředitelem Základní umělecké školy v Dolních Bojanovicích. Bylo to vaše vysněné povolání?

Jako každý malý chlapec, i já jsem měl různé představy o výběru povolání. Jednou se mi líbilo být popelářem, jindy zase kosmonautem, policistou nebo slavným hercem. Od šesté třídy jsem měl jasno v tom, že chci dělat muziku. Kdyby to nevyšlo s přijetím na brněnskou konzervatoř, šel bych se učit nejspíš na kuchaře. Vaření mě také vždycky zajímalo. Doma vařím rád a v televizi nejraději sleduji pořady o vaření. Při mé práci je to báječná relaxace.

Stejně jako váš otec hrajete na trubku. Kráčel jste v jeho šlépějích?

Dá se to tak říct, i když zpočátku to tak nevypadalo. Myslím, že každý malý kluk se tak trochu vidí ve svém otci. Když jsem ho viděl hrát na koncertě s kapelou Bojané, byl mým vzorem. Tatínek nejdřív paradoxně nechtěl, abych se učil na trubku, jelikož věděl, že muzika je náročné poslání a taky na mě neměl příliš mnoho času. Často hrával a navíc musel z politických důvodů dojíždět za prací do Lidové školy umění v Břeclavi, kam nebylo zrovna dobré dopravní spojení.

Nakonec jste ale na konzervatoř šel…

Ano. Když jsem otci řekl, že si stejně podám přihlášku na konzervatoř, začal se mnou jezdit na přípravu k profesoru brněnské konzervatoře Bedřichu Dvořáčkovi, který mu potvrdil, že by byla škoda, kdyby mě od studia odrazoval. Taťka měl z talentových zkoušek snad stejnou trému jako já a hlavně se bál, abych mu neudělal ostudu. Obavy byly zbytečné…

Co bylo dál?

Po přijetí na Konzervatoř Brno jsem usilovně cvičil, abych se co nejdřív dostal do Big-Bandu konzervatoře, který vedl profesor Rudolf Zavadil. Díky němu si mě všiml trumpetista Jaromír Hnilička z orchestru Gustava Broma, se kterým jsem posléze hrával a začal také hostovat ve Filmovém symfonickém orchestru v Praze (FISYO). Chtěl jsem jít ale ještě dál a splnit si to, o čem snil v té době i můj otec: dostat se na JAMU a hrát profesionálně ve filharmonii. Vše se povedlo, během studia jsem po konkurzu působil v Janáčkově filharmonii Ostrava a později ve Státní filharmonii Brno. Začal jsem také učit na naší ZUŠ, přičemž jsem hrával i s mnoha kapelami. Po odchodu otce do důchodu jsem se přihlásil do výběrového řízení na funkci ředitele a v této náročné práci jsem se asi nejvíc našel. Baví mě pracovat a vytvářet kulturu pro další generace.

Vraťme se ještě k vašim začátkům. Bavilo vás hrát a cvičit?

Ve druhé třídě základky jsem začínal s kla-

vírem. Dříve se učilo v bývalé autobusové zastávce, ze které byly vytvořeny tři učební místnosti. Byl to jakýsi hudební kurz, který neměl takovou úroveň, jakou má dnešní ZUŠ. Mým prvním učitelem byl Pavel Janeček. Často nás musel do výuky nahánět, jelikož nás víc bavilo běhat po venku. V zimě jsme v době, kdy už měla začít hudební nauka, hrávali pod mostem hokej. V potoce bylo tenkrát mnohem víc vody a zima bývala vpravdě „ladovská".

Kdy jste se dostal k dechovému nástroji, který byl pro vás prioritní?

Rozhodující byla šestá třída. Potají jsem doma zkoušel vydávat tón na trubku, která mě stále víc a víc přitahovala. Jednou se taťka vrátil domů dřív a slyšel mě. Bylo rozhodnuto. Na klavír jsem obligátně chodil do LŠU Hodonín, zatímco na trubku jsem s nadšením dojížděl k taťkovi do LŠU Břeclav, kde jsem měl také dechový soubor se spoustou kamarádů.

Kromě ředitelské funkce také učíte. Změnili se nějak žáci oproti dřívější době?

Myslím, že ani ne. Někoho to začne bavit hned, jiného později. Důležitý je trénink! Čím dřív to každý pochopí, tím líp. Každý musí překonávat lenost, známe to všichni. Moje generace nevysedávala, díky Bohu, tolik u počítače, protože tehdy jsme žádné neměli.

Který nástroj je podle vás nejobtížnější?

Všechny nástroje mají svou obtížnost a nedá se určit, na který je snadnější naučit se hrát. Když chci dosáhnout dobrých výsledků, musím se o to snažit. Bez píle ještě nikdo nic nedokázal, ani s tím největším talentem.

Jste ředitelem Základní umělecké školy v Dolních Bojanovicích. Kolik žáků ji navštěvuje a kolik vyučujících škola má?

Naše škola má pobočky v Lužicích, Mutěnicích a ve Starém Poddvorově s celkovou naplněnou kapacitou 322 žáků a 21 zaměstnanců, z toho devatenáct je vyučujících. Bojanovičtí zaujímají z celkového počtu osmdesát procent.

Škola procházela přes léto rekonstrukcí. Plánujete něco dalšího?

V době letních prázdnin je naplánována druhá etapa rekonstrukce. Půjde o výměnu oken v zadní části budovy a kompletní rekonstrukci světel, elektrických a síťových rozvodů. Naším záměrem je také rekonstrukce pánských toalet a během dalších let pak postupná modernizace sálu a učeben.

Pořizovali jste nové nástroje. Který z nich byl nejdražší a který nástroj je ze všech nejstarší?

V roce 2016 byl pořízen nový klarinet zn. AMATI, cimbál zn. HOLÁK a nové klavírní křídlo PETROF, které nahradilo nejstarší, nefunkční a již vyřazené pianino. Křídlo je nyní v našem sále a je momentálně nejdražším nástrojem v naší škole. Bylo pořízeno za 590 tisíc korun.

Žáci vaší školy mají možnost zapůjčit si hudební nástroj. Kolik jich vůbec je a jaká je jejich orientační cena?

Nástrojů, které mají žáci vypůjčeny, je opravdu velké množství a kdybychom to spočítali, jejich cena by se pohybovala hodně vysoko, v řádech statisíců. Takto bych to ale nepočítal, jelikož používáním a opotřebením se hodnota nástrojů snižuje. Je velmi těžké sehnat peníze na další nové nástroje, proto bych byl rád, kdyby si žáci podmínek, které u nás mají, více vážili.

ZUŠ nabízí zájemcům tři obory – hudební, taneční a výtvarný. Učily se všechny na škole od jejího začátku?

Ne, nejprve tady byl jen obor hudební, až později k němu přibyl taneční a výtvarný.

Na jaře se chystá ZUŠ OPEN. Co se pod tímto názvem skrývá?

ZUŠ OPEN je celonárodní happening základních uměleckých škol. Konat se bude v úterý 30. května 2017. V rámci jednoho společného dne představí každá škola svůj program pro širokou veřejnost. Bude to takový den oslav, sdílené radosti a respektu k unikátnímu systému základního uměleckého vzdělávání. Vytvoří se prostor pro setkání žáků, pedagogů, rodičů a všech, kteří mají zájem o umění a kultivaci nejmladší generace. My chystáme na tento projekt velmi zajímavý program, o kterém bude veřejnost včas informována. Každopádně se máte na co těšit a všichni jste srdečně zváni.

O Dolních Bojanovicích se říká, že jsou hudební dědinou. Aby to tak zůstalo, záleží i na nás, žácích. Co byste nám vzkázal?

Nezáleží na hudebním žánru, ale je nutno rozlišovat mezi hudbou dobrou, která vás obohacuje, a špatnou, která ve vás může vyvolávat například agresivitu. Vy, kteří jste byli obdarováni talentem, snažte se, prosím, co nejvíce jej rozvíjet, ať můžete těšit nejen sebe, ale i ty druhé. Umění je nádherný dar, který nás inspiruje a zušlechťuje svojí krásou!

Rozhovor připravila Lucie Horáková, 8. A

Co pro vás znamená hudba? Jak vzpomínáte na svá školní léta, kdy jste se učili hrát na hudební nástroj?

Hana Kuběnová: Když jsem byla malá, chtěla jsem být zpěvačkou. Jednou jsem byla za zpěvačku i na karnevalu. Taťka mi vyrobil bezva mikrofon. ☺ Můj dětský sen se sice neuskutečnil úplně, ale něco z něj zůstalo. Zpívám stále, prošla jsem několik sborů od ZUŠkových, přes školní pedagogický až po současný Svatováclavský. Hudbu mám velmi ráda, ať už je lidová, moderní či vážná. Hrála jsem 11 let na klavír a láska k hudbě mi zůstala i do mých studijních let, kdy jsem ji jako specializaci vystudovala ke svému oboru.

Blanka Kopečková: Jsou i lidé, kteří bohužel na žádný hudební nástroj nehrají a hudbou proplouvají jen tak, že buď se jim líbí, nebo ne. Patřím do téhle skupiny. Hudba je pro mě relax, pohoda. Jsem barbar, nejčastěji poslouchám hudbu z rádia. I přesto vím, že hudba povznáší na duchu a krásná hudba, to je prostě paráda...

Magda Svobodová: Bez hudby bych nedokázala žít. Na jedné straně ji využívám k odpočinku, na straně druhé jako kulisu k práci, která mi pak jde lépe od ruky. A v neposlední řadě mi pomáhá utřídit myšlenky v hlavě. Z tohoto důvodu nejraději poslouchám hudbu folkovou, ve které se pojí můj oblíbený nástroj (kytara) a hluboké myšlenky, v nichž si najdu, co zrovna potřebuji...

A vzpomínka na léta minulá?

...hra na flétnu s paní učitelkou Fatěnovou v současné Slovácké chalupě...

...léta strávená s paní učitelkou Herůdkovou, která se mnou prošla trpělivě celých třináct let hry na klavír a připravila mě na přijímací zkoušky, přestože se mi často nechtělo cvičit, tudíž teď dělám, co dělám a ke klavíru si ráda sedám dodnes...

... a také základy hry na kytaru, které mi vštípil pan učitel Polínek, jenž už není mezi námi...

Všem třem jmenovaným děkuji za to, že mě naučili hudbu poslouchat, vnímat, cítit a prožívat, a tak mě provází celým mým životem.

Kateřina Jagošová: Od dětství jsem hrála na housle. Dostala jsem kvalitní nástroj, který měl nádherný zvuk a dobře „sedl“, a tak mě hodiny cvičení bavily a vydřený krk mi vůbec nevadil. V deváté třídě jsem se rozhodovala mezi konzervatoří a gymnáziem – nakonec vyhrál gympl. Škoda!!! Housle jsem ale neodložila a pokračovala v Hodonínském symfonickém orchestru, kde jsem poznala např. houslistku Katku Moravcovou, dnes paní učitelku Pokornou ☺. Ráda mám nejen takzvanou vážnou hudbu, ale každou, z mého pohledu „melodickou muziku“, nejčastěji asi folk, folkrock, spirituály… Ze všeho nejraději ale poslouchám ticho hor a přírody vůbec… Dobrá hudba je podle mě něčím, co člověka povznáší a nutí přemýšlet o krásných a přesahujících věcech. Proto je mi smutno z těch mladých lidí, zvlášť u nás v Hodoníně, kteří uznávají a poslouchají pouze nejrůznější „heavymetalové a podobné odnože“.

Ivana Kramářová: Hudba je součástí mého života… Písnička, která mi zní v hlavě, broukám si ji nebo prozpěvuji, kdekoliv se nacházím. Bez hudby si nedokážu představit svůj den… a je mi jedno, která mi zrovna padne do uší. Mám ráda celou škálu hudebních žánrů: od dobré dechovky, cimbálky, vážné klasiky, pop, rock a nevadí mi ani dobrý metal. Jako malá jsem chodila do sboru a učila se na kytaru. Ještě bych si snad na nějaký akord vzpomněla a kluci s kytarou… Co k tomu říct? Není tajemstvím, že posledních pár let nabíjím své baterky právě v poKlusu. Hudba pro mě znamená relax, oddech, setkání s přáteli, koncerty, muzikály, léto a festivaly… zkrátka krásné chvíle. Smekám před všemi, kteří mají tento dar a hudbě se věnují.

Marie Janošková: Hudba? Je nezbytnou součástí mého já, odmalička jsme si doma zpívali s rodiči, hrála jsem několik let na klavír, navštěvovala folklorní kroužek. Každé období ovlivňoval styl hudby, kterou jsem právě poslouchala. Dnes vnímám hudbu jako skvělý relax, únik od reality, stává se mi jakýmsi azylem v nesnázích. Zpříjemňuje mi den a mění moji náladu. Je pro mě drogou, na které vždy ráda „ulítnu“.

Marian Dvořák: Když jsem jako kluk hrával

fotbal, měl jsem mnoho snů a cílů, čeho chci dosáhnout. Jeden z cílů byla také účast v reprezentaci na mistrovství Evropy. Jenže se z jistých důvodů staly změny, které mě přivedly zpět k muzice. Jakožto neprofesionální muzikant jsem žádné větší cíle neměl.

V roce 2012 jsem vyjel s cimbálovou muzikou Grajcar hrát do Českého domu ve Wroclavi na mistrovství Evropy ve fotbale. Český dům sloužil jako zázemí pro reprezentanty, jejich rodiny, trenéry a několik sponzorů. Do Českého domu přijeli podpořit naše reprezentanty také umělci a sportovci jiných odvětví. Zážitků byla spousta, a tak zmíním jen některé. Každý večer jsme hráli všem těm lidem, a tak jsme jim byli velmi blízko. Jeden večer se přidali kluci z Nightworku v čele s Vojtou Dykem, další zase Tomáš Klus, Helena Vondráčková (snažila se ☺), Jaromír Nohavica apod. Když jsem stál řadu na pivo mezi hokejisty

Bláznivé dny

Učitelé jak je neznáte

4. A
v kloboucích

4. B
v kloboucích

5. A
jako hippies

Staženky a stařečci z 5. B

„Marodi“ ze 6. A

Sportovci ze 6. A

7. A
jako hippies

7. B
těsně před usnutím

Miminka z 8. A

„Tetičky“ z 8. B

Klauni z 9. A

z NHL, náhle mi dal někdo ruku na rameno se slovy: „To cédo je dobre, jak cyp“. Ano, ostravský „dialekt“ se nezapře. I když jsme se dřív viděli asi jen jednou, když nás fotili, Jarek Nohavica si se mnou začal vykládat o věcech hudebních i nehudebních, jako kdybychom byli staří známí. Svůj údiv jsem samozřejmě nedal vůbec znát, ale byl jsem velmi mile překvapen, na jakou „notu“ jsme si povídali. Úžasný večer byl, když naši reprezentanti bojovali s domácím Polskem o postup ze skupiny. Ačkoli to na začátku turnaje nevypadalo slibně, výhra 1:0 nad domácí reprezentací odstartovala bujaré oslavy. Vzpomínám si na to, jak po zápase přišel celý národní tým do Českého domu, stál kolem cimbálu a všichni jsme se drželi za ramena a zpívali českou hymnu. Tehdy to živě vysílala ČT, a když se na to podívám znovu, vybavím si úžasnou atmosféru, kterou člověk hrající amatérský fotbal jen tak nezažije.

I když moje kariéra fotbalisty zhasla velmi brzo, účast na EURU jsem si splnil, a dokonce jsem vždycky „vyhrál“! ☺

Aneta Ištvánková: Hudbu vyhraněnou nemám. Poslouchám folk i modernu, nepohrdnu rockem ani jazzem. Hrála jsem na housle, klavír, flétnu i kytaru. Teď už mi zůstal jen ten klavír, ale chce to cvičit.☺ Hudba je pro mě relax.

Marta Jašková: Na střední škole jsme měli povinný předmět hru na hudební nástroj - kytaru, ale mě to moc nebavilo. Než zkoušet hru na kytaru raději jsem chodila na tréninky volejbalu. To mě bavilo víc. Z hry na hudební nástroj jsem měla za 2. Ani nevím, jak. Ti, co uměli hrát na kytaru, seděli vždy v předních řadách, a my, kterým to moc nešlo, v řadách druhých ☺. Nebyla jsem vůbec dobrá studentka. Dnes mě to mrzí, ale volejbal byl volejbal.

Miluji hudbu, potřebuji ji k životu!! Kdybych si měla vybrat mezi dechovkou a cimbálkou, půjdu na cimbálku. Kdybych si měla vybrat mezi vážnou hudbou a moderní, vyberu si moderní.

Moje dcera mi jednou k narozeninám

dala dárek, byly to dva lístky (pro mě a pro ni) na festival Colours of Ostrava, který probíhá v areálu bývalé slévárny v Dolních Vítkovicích. Dcera byla minulý rok podesáté a já počtvrté. Je to festival plný hudby, divadel, besed, tvůrčích dílen a výstav…

Za tu dobu jsem poznala hodně zpěváků, ale také kapel. Některé jsem znala, některé jsem viděla poprvé. Až tam mi došlo, že mnohé zahraniční zpěváky a kapely slýchám z rádia. Takže tady jsou zpěváci: Sigur Rós, Jamie Cullum, ZAZ, Cher Faker, Vojta Dyk, Dan Bárta, John Butler trio, Björg, Passenger, Aurora, Markéta Irglová, Aneta Langerová. A kapely The Knife, The XX, Wood Kid, Tata Bojs, Zrní, Jelen, The National, Bastille, MGMT, Of Monsters and Men, M83, Kodaline Slowdive. Už se moc těším na tento rok, na čtyři noci ve stanu a Imagine, Jamiroquai, Justice, Birdy, LP, Imagine Dragons… a společné chvíle s dcerou. Takže, ať žije hudba!

Jahodníček

Napadlo vás někdy, kdo vysazuje v lese jahody? Vždy je jich tam spousta, hlavně v létě. Tyto lesní jahůdky mají na starosti Jahodníčci. Jsou to hodní tvorové, spíše skřítkové, kteří žijí v lese na odlehlých místech.

Jahodníčkům rostou dlouhé střapaté vlasy a vystrčené uši, také mu narostly dlouhé nehty. Na sobě nosí splétané listy.

Jahodníčci jsou hodní skřítci, trochu plaší a stydliví. Mají dobré srdce, a když se jim někdo nelíbí nebo jim přímo škodí, mohou v sobě najít i takového „lva“, který dokáže pěkně poškrábat.

Jahodníčkovo ráno vypadá asi takto: Hned, jak se vzbudí, převleče se a jde se podívat na své jahody, jestli vydržely velkou bouřku nebo zemětřesení. Pak jde udělat jahodový čaj se zázvorem a k tomu přikusuje šťovík s jahodovou pomazánkou. Když pěkně posnídá, jde si uklidit svou skrýš, která se nachází většinou někde pod kamenem nebo listy. Jeho největší náplní dne je hlídání jahod před zvířaty. Nechává je pouze dětem, které lesem procházejí. Večer ulehne do postele a čte si zahrádkářský časopis – nejčastěji o jahodách.

Jahodníček jí pouze jednou za den, a to snídani. Jinak pojídá jahody, maliny či borůvky v průběhu dne.

Jahodníček škodí jednou věcí, pošlapává kytičky či rostlinky, které nejsou ještě vyrostlé. Jinak se snaží pilně starat o své jahody.

Jahodníček je určitě kladná postava, myslím, že je užitečný a spolehlivý.

Barbora Tlachová, 7. B

Letošním slohovým úkolem v olympiádě z českého jazyka bylo napsat jakýkoliv slohový útvar na téma Nápis na zdi. Že naši osmáci a deváťáci mají bujnou fantazii, můžete posoudit sami v následujícím příběhu, jehož autorkou je Alžběta Rebendová z 9. A.

NÁPIS NA ZDI

Já, můj kamarád Rick a kamarádka Sophie máme tajný spolek. Vždycky chodíme na naše utajené místo do jednoho starého opuštěného domu.

Jednou jsme šly se Sophie napřed, protože Rick musel ještě pomáhat mámě s nádobím. Pomalu se stmívalo. Přišly jsme na místo a něco se nám zdálo divné, ale myslely jsme si, že to byl jenom pocit. Vešly jsme dovnitř domu a na zdi byl nápis: „Najděte ho!“ Neměly jsme ani tušení, jak se sem kdo vůbec dostal a co to má znamenat.

Už se nám začala třást kolena a cvakat zuby. Čekaly jsme na Rickyho, ale on nepřišel. Už byl čas jít domů, aby nám rodiče nenadávali. Ještě než jsme se rozešly každá svým směrem, stavily jsme se u Ricka doma. Jeho máma nám řekla, že se za námi vydal a že se ještě nevrátil. Bylo to všechno nějak moc divné. Volaly jsme na mobil, ale nebral to. Rickiho máma řekla, že počká do půlnoci, jestli se nevrátí, jinak nám zavolá. Ležela jsem v posteli s hrůzou a strachem o Ricka.

Najednou mi zazvonil telefon. S radostí jsem ho vzala a začala vykládat Rickovi, že jsme se o něj bály. Nikdo se neozýval. Po nějaké době jsem slyšela hluboký hlas: „Jestli chcete Ricka zpátky, přijďte teď na ten starý dům. Ale jenom ty a tvá kamarádka.“ Okamžitě jsem volala Sophie. Oblékly jsme se a vydaly se hledat Ricka. Vkročily jsme do domu s potem na čele a strachem v očích. V koutě seděl svázaný Rick a měl přelepenou pusu. Odvázaly jsme ho a ptaly se, ale on nic nevěděl. Rychle jsme všichni utíkali domů.

U Ricka na nás čekali všichni rodiče. Začali se smát, když jsme jim to říkali. Oni si z nás udělali legraci. Byla to zkouška, jestli dokážeme držet pospolu.

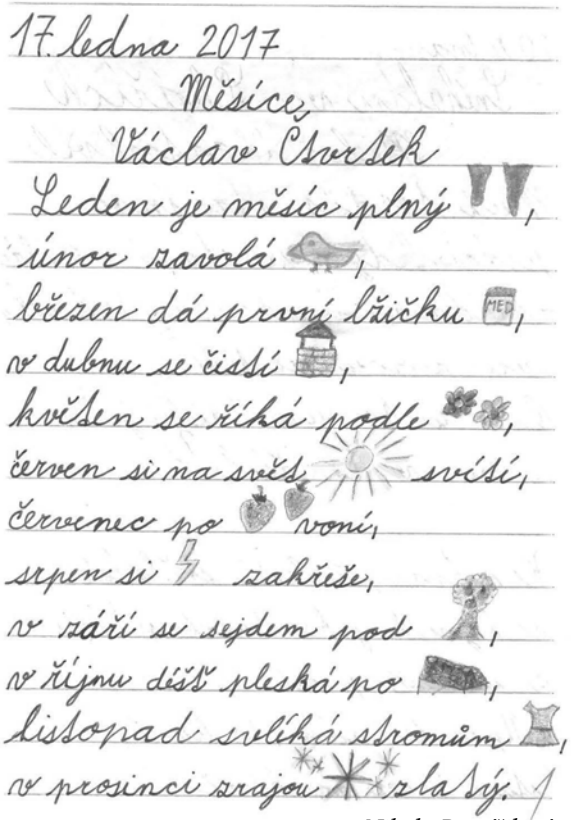

Nikola Pospíšilová, 4. B

Poklad

V truhle je zamčený poklad,
nikdo u něj nebyl
a nikdo ho nekrad.
Jednou se však ve světnici
našel klíč,
kluk si ho vzal
a čert mu našeptával
„Pojď blíž,
pojď,
pojď,
pojď blíž...“
On se ke klíči přiblížil,
strachy zase odskočil.
Ale nakonec si ho vzal
a byl ten tam.

Pavlína Tomčalová,
Eduard Harca, 3. B

Keltové a souznění s přírodou – podle keltského kalendáře každému datu narození náleží nějaký strom

Jak vidí děti svět očima stromů?

Jsem strom, který všichni znáte. Každé hodové pondělí se u mě a mých dvou bratrů scházíte. Chodí sem jak děti, tak i dospělí. Děti hrají hry jako honička, slepá bába… Dospělí poslouchají muziku, pijí víno, burčák… Ale nejraději mám muzikanty. Všichni hrají na dřevěné nástroje, což se mi hodně líbí. Hrají, zpívají, prostě je veselo. Celý rok tu mám kamarádku pumpu, která vodu už nepumpuje, a pode mnou je dřevěný stůl s lavičkami. Určitě už víte, kdo jsem. Jsem Ořech z ulice Pod Ořechama v Dolních Bojanovicích.

Matouš Sládek, 4. A

Jsem Jilm. Rostu v parku, jsem oblíbený okrasný strom. Rostu mezi hodnými stromy. Pod námi chodí lidé na procházky. Mám radost z hodných přátel i dospělých. Ale také mě trápí, že se někdy hádáme a lidé kolem nás odhazují odpadky. Váš Jilm

Veronika Zigáčková, 4. A

Ahoj, já jsem Olše. Žiju mezi loukou a lesem. Okolo sebe mám spoustu kamarádů: ořešák, vrbu, břízu… Jsem rád, že mám takové kamarády. Vyrůstal jsem hodně rychle. První jsem byl semínko a pak už jsem rostl a rostl a stal se ze mě velký strom. S 10 květy, 25 hnízdy a 3 vajíčky. Mám velkou radost, že můžu být v kolektivu. Vždycky se těším na ráno, až se vzbudím a otevřu oči a uvidím své kamarády. Hodně se bojím, že se rozpadneme, že se pohádáme. Už se mi to jednou stalo a nechci to znovu zažít. Jsem rád, jak je to teď. Teď se všichni kamarádí. Toto je můj olšový život. Loučí se s vámi Olše.

Kryštof Sasínek, 4. A

Pohádka s ponaučením

Děti z páté třídy dostaly za úkol, aby napsaly pohádku, ze které vyplyne ponaučení. Michal Tomšej vymyslel následující příběh.

Tento příběh je o klukovi, který se jmenuje Adam. Adam chodil do čtvrté třídy. Ve třídě měl nejlepšího kamaráda Kryštofa, ten byl z bohaté rodiny, a tak mu rodiče koupili vše, co chtěl. Ve třídě Kryštof rád ukazoval svým spolužákům nejnovější hry, které mu rodiče koupili, a proto byl velmi oblíbený. Adam chtěl být také oblíbený, a protože neměl žádné peníze, rozhodl se krást. Šel do obchodu s hrami a vzal dvě hry, které schoval pod tričko, a začal utíkat pryč. Vtom ho prodavačka uviděla a chytila ho při činu. Adam se musel prodavačce omluvit a hry vrátit. A v tom okamžiku procházelo pár spolužáků kolem a vše viděli. A tak o jeho krádeži věděla celá škola. Spolužáci se báli Adamovi něco půjčit. Dokonce se s ním pár kamarádů přestalo úplně bavit. Adam od té doby svého činu litoval a věděl, že je lepší mít pár kamarádů, než krást jen proto, aby byl oblíbený.

Ponaučení z tohoto příběhu je, že máme být vděční za to, co máme, protože se to může kdykoliv ztratit.

Michal Tomšej, 5. B

Lapač snů

Žáci ze čtvrté třídy vyráběli lapače snů a pak jim také psali svá přání.

Ale co to takový lapač snů je a k čemu slouží?

Lapač snů byl a dodnes je součástí kultury indiánů. Čipevajové, stejně jako i další z původních obyvatel Ameriky, věřili, že nocí se vznášejí dobré a špatné sny. Z dřevěných obručí vypleněných sítí a z peří vyráběli lapače snů, které zavěsili nad kolébku novorozence či nad postel novomanželů. Zlé sny se zamotaly do pavučiny a do východu slunce zmizely. Dobré sny pavučinou prolétly, sklouzly po peru dolů rovnou do hlavy spícího člověka.

Milý lapači, moc bych si přála, aby se mi často zdálo o tom, jak se každý den topím ve zmrzlinách a nanucích… A ještě bych si přála, abych skočila do televize, když mám puštěnou svou nejoblíbenější pohádku.

Dita Ducháčková, 4. B

Milý lapači snů, moc bych si přála, aby se mi zdálo o krásné louce plné kytek, motýlů, berušek a ostatního hmyzu. A vedle by byl sad plný ovocných stromů. Na jedné jabloni bude houpačka a vedle skluzavka… Pak půjdu na večerní procházku lesem a najdu opuštěného hladového koloušek. Přivedu ho k opečeným houbám a dám mu to sníst. Ráno najde koloušek svoji maminku. Vydají se spolu hledat snídani.

Martina Košutková, 4. B

Milý lapači, moc bych si přála, aby se mi často zdálo o tom, že si hraju se svým křečkem Alvinem, a o tom, že mi vždycky lozí do rukávu a jak papá. To byste nevěřili, jak je roztomilý, když žere…

Dominika Prčíková, 4. B

Milý lapači, moc bych si přál, aby se mi často zdálo o tom, že bych se stal prezidentem, kterého by lidé měli rádi, a jelikož bych udělal nápoj nesmrtelnosti, tak bych dostal Nobelovu cenu za nejlepšího chemika.

Jindra Kaňa, 4. B

Milý lapači, moc bych si přál, aby se mi často zdálo o tom, že bych bydlel ve městě, které by bylo celé z čokolády. A kdybych si utrhl kousek domu, tak by hned dorostl. Takže bych mohl jíst třeba silnice a hned by dorostla. Lidé by mohli jíst domy a stromy. A benzín by byl z horké čokolády a pití z roztavené čokolády.

Štěpán Macháček, 4. B

Milý lapači, moc bych si přál, aby se mi zdálo o tom, jak se dostanu na olympiádu do Tokya a vyhraji závod v běhu na 100 m a štafetu na 400 m muži.

Milý lapači, moc bych si přál, aby se mi už nikdy nezdálo o tom, že vykradu banku a budou mě honit policisti. Potom mě zavřou do vězení a ve vězení dostanu vši.

Patrik Fatěna, 4. B

BÁSNIČKY

Pokojíček
Mám ráda svůj pokojíček,
schovaný mám od něj klíček.
Ve skříni mám šatičky
a svetry od mé babičky.
Na poličce knížky,
dívají se na mě z výšky.
Taky hodně hraček mám
a někdy si s nimi povídám.

Barbora Hosajová, 3. A

Táta
Táta je silný chlap,
umí se o nás postarat.
Fotbal si se mnou zahraje,
mým gólům se zasměje.
Když dech popadnout nemůže,
na cestu domů ukáže.
Já se však nechci vzdát
a balón mu nechci dát.

Nicole Chromečková, 3. A

Můj svátek
Dnes je pátek, já mám svátek,
proto si dám pět lízátek.
K tomu párek v rohlíku,
teď mám kečup na triku.

Jakub Trešek, 3. A

Slavík obecný

V Evropě pravděpodobně neexistuje ptačí druh, který by byl tak známý díky svému zpěvu, jako **slavík obecný**. Jeho zpěv, zejména v nočních hodinách, je velmi intenzivní. Začíná různými flétnovitými hvizdy, které postupně zesilují a vrcholí trylkovitým tlukotem.

Slavíka uslyšíte i na vzdálenost několika stovek metrů. V noci za příhodného počasí to může být i více než kilometr! Slavík je symbolem krásného zpěvu a námětem pro umělce nejrůznějších žánrů – od spisovatelů, básníků, dramatiků až po výtvarníky a hudební skladatele. Přitom jeho zpěv veřejnost prakticky nezná, nemluvě o jeho podobě. Díky skrytému způsobu života a nenápadným barvám uniká pozornosti i tam, kde žije v těsné blízkosti lidí – v parcích, velkých zahradách i chatových koloniích. A právě tam mu díky stále častější likvidaci keřů hrozí největší nebezpečí.

Slavík obecný je nepříliš nápadný pták, který je přibližně stejně velký jako vrabec, ale zároveň také štíhlejší. S výjimkou zpěvu se slavík chová v přírodě velmi nenápadně. Obratně se pohybuje v podrostu, rychle pobíhá po zemi a po vyrušení rychle odlétá.

Hlavním příletovým měsícem slavíka je u nás duben. Hlasitý a nápadný zpěv začíná v našich podmínkách zejména počátkem května, kdy samci oznamují zpěvem svou přítomnost nejen samicím, které přilétají o několik dnů později, ale také cizím samcům.

Hnízdo tvoří hluboká kotlinka, která je pečlivě vystlána loňským jemným listím (velmi často dubovým), stébly travin a kořínky. Vzácně byly v hnízdech nalezeny kousky papíru nebo větvičky thují. Stavba trvá asi 3 až 5 dnů. Vnější průměr hnízda se pohybuje v rozmezí 11 až 20 cm. Plné vzletuschopnosti dosahují mláďata ve stáří 16 dnů.

Mezi nepřátele slavíků patří zejména veverky, krkavcovití ptáci (především sojky) a lasicovité šelmy. Dnes je významným negativním faktorem ztráta vhodného životního prostředí. První ptáci se vydávají na tah již počátkem srpna. Vlastní odlet je velmi rychlý a poslední ptáci mizí v průběhu září.

Redakční rada Školáčka

Malé procvičení angličtiny

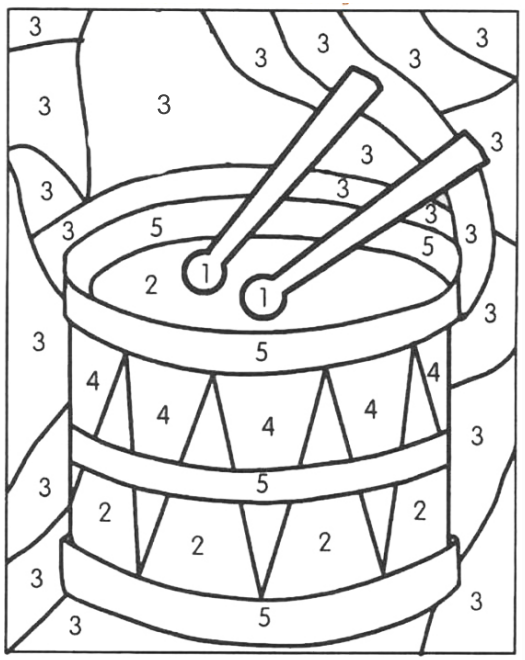

1 Black
2 Red
3 Yellow
4 Green
5 Orange

Domaluj druhou polovinu houslí

Skupina Slza

Slza je již dva roky jednou z nejoblíbenějších skupin. Během uplynulého roku muzikanti odehráli více než 80 koncertů. Skupinu tvoří Petr Lexa a Lukáš Bundil.

Slza o sobě dala poprvé vědět v říjnu roku 2014, kdy veřejnosti představila singl Lhůta záruční, který se záhy stal hitem a zařadil se mezi nejúspěšnější videa na YouTube. V roce 2015 Petr Lexa a Lukáš Bundil přispěli do českého éteru dalšími dvěma hity a klipy Celibát a Katarze (průvodní píseň seriálu Přístav), které se dostaly do TOP 5 a posbíraly několik hudebních cen.

Vydáním alba Katarze (listopad 2015) získali vzácné ocenění multiplatinová deska. Následovala ocenění Český slavík v kategorii Objev roku a Hvězda internetu.

Rok 2016 znamenal pro kapelu další úspěšný posun v hudební kariéře. Do světa vypustila singl Fáze pád a hymnu festivalu Léto lásky, kterou si s ní zazpívali nejoblíbenější čeští interpreti.

Petr Lexa (zpěv)
- narodil se roku 1991
- v šesti letech se začal věnovat herectví
- od šestnácti let se věnuje hudbě
- zpívá a hraje na klávesy

Lukáš Bundil (kytara)
- narodil se roku 1986
- zakládající člen skupiny Slza
- hře na kytaru se věnuje odmalička
- poctivě začal cvičit až v 18 letech

Kateřina Zámečníková, 8. A

Historie sluchátek

„Zeslab si to, už mě z toho bolí hlava. Kdo to má pořád poslouchat!“ Poměrně často slýchané věty z úst vašich Hi-Fi nepřátel. Tuto nepříjemnou situaci nám běžně pomohou vyřešit **SLUCHÁTKA**.

Informace o vynálezci prvních sluchátek se poněkud rozcházejí. Za úplně prvního je považován Nathaniel Baldwin, který využíval k zesílení zvuku jednoduchý nástroj kónického (kuželovitého) tvaru. Podle jiných však drží prvenství S. George Brown. Roku 1910 nechal patentovat předchůdce dnešních sluchátek dynamické konstrukce. Zapsal se nesmazatelně do historie jako tvůrce dnes již běžně využívaného zařízení na reprodukci zvuku.

Konstrukce, kterou použil, se skládala z kovové mušle kruhového tvaru, uvnitř se nacházela cívková souprava, magnet a membrána.

Rok 1958 znamenal v této oblasti významný převrat, John C. Koss tehdy vyrobil prvních 150 kusů dynamických stereofonních Hi-Fi (High-Fidelity) sluchátek. Od té doby byla konečně dostupná každému zájemci; model Koss SP3 stál tehdy fantastických 25 $.

Nástup počítačové techniky a přenosných přehrávačů v letech devadesátých znamená pro firmy zabývající se výrobou sluchátek i několik desetiletí obrovský nárůst konkurence. Spousta známých i neznámých bezejmenných firmiček začíná nabízet sluchátka doslova za pár korun.

Sluchátka dnes nejsou jen pomůckou k poslechu hudby, ale také módním doplňkem.

Více na: http://avmania.e15.cz/sluchatkovy-svet-pod-drobnohledem

Redakční rada Školáčka

Blahodárné účinky hudby

Hudba umí pozitivně působit na naše emoce, dokáže ladit naši psychiku a je nápomocná i při léčení různých fyzických obtíží. Pouštění hudby, především pak hudby klasické, a to dětem v raném věku života, má blahodárné účinky na duševní rozvoj jejich osobnosti v budoucnu. Hudba, která je nám příjemná na poslech, může zvyšovat hladinu serotoninu. Serotonin je chemická látka, která se podílí na vzniku nálad. Její nízká hladina způsobuje poruchy spánku, špatné nálady i deprese. Každému člověku je pochopitelně příjemný jiný druh hudby. Některá nás uklidní a přivede do harmonie, jiná nás aktivizuje a rozproudí krev v žilách. Hudba ovlivňuje naše pojetí času, zvyšuje fyzickou odolnost a vytrvalost člověka. Poslech hudby rovněž zvyšuje produktivitu práce.

Poslech pomalé barokní hudby má dle výsledků výzkumů pozitivní vliv na paměť a na ukládání informací do naší paměti.

Kateřina Zámečníková, 8. A

Křížovka – hudební nástroje

Máme pro vás připravenou křížovku. Ale vyřešit tajenku nebude nic jednoduchého!

V každém řádku musíte vyluštit přesmyčku, správné slovo dopsat do políček a najít písmenka, která tvoří tajenku (opět přesmyčku).

PIONA
SOEHUL
VOLIA
LOOLICVOLNE
RASTKBOAN
AYHAVRN
AKTARY
LAKNIETR
RAHFA
SOONAFX
BEUNB

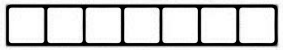

Ivona Svobodová, 9. A

Skrývačky

Najdi ve větách ukryté hudební nástroje.

1. Chloupky tarantule jsou příliš jemné.
2. Nohou slepici nedráždi!
3. Čisticí houba saje vodu velmi dobře.
4. Podívej se na tu baziliku.
5. Švadlena chtěla vidět rub kalhot.
6. Paní katechetka řekla: „Víra je důležitá.“
7. Vývar Hany je opravdu chutný.

Jak znáš vážnou hudbu?

1. V kolika letech složil Mozart svoji první skladbu?
a) 15
b) 25
c) 5

2. Kolik sester měl Bedřich Smetana?
a) 8
b) 2
c) 16

3. Který český skladatel se narodil v Nelahozevsi?
a) Marian Dvořák
b) Antonín Dvořák
c) Marie Dvořáková

4. Kdo složil skladbu Vltava?
a) Bedřich Tvarožný
b) Bedřich Liška
c) Bedřich Smetana

5. Která opera se hrála při otevření Národního divadla?
a) Miloše
b) Libuše
c) Venuše

6. Kdo byl třetím dítětem ze třetího manželství svých rodičů?
a) Bedřich Smetana
b) Jan Hus
c) Katy Perry

7. Ve kterých moravských městech pobýval Mozart?
a) Praha a Kutná Hora
b) Brno a Olomouc
c) Dolní Bojanovice a Kroměříž

8. Kdo složil hudbu a text k české státní hymně?
a) Jiří Hanzelka a Miroslav Zikmund
b) Jan Werich a Jiří Voskovec
c) František Škroup a Josef Kajetán Tyl

9. Kdo složil text naší školní hymny?
a) Luděk Ujčík
b) Martin Maňas
c) Karel Gott

10. Kdo naši školní hymnu nazpíval?
a) Šroti
b) Grajcar
c) Šrouby

Správné odpovědi na str. 24

Mladá studentka si hraje doma na klavír. Vtom zazvoní zvonek a u dveří stojí policista. „Bylo nám hlášeno, že v tomto bytě někdo týrá jakéhosi Dvořáka.“

Pan Novák je na koncertě, zády k publiku hraje klavírista. Sousedka se ptá: „To je Beethoven?“

„Nevím, musím počkat, až se otočí.“

Co se stalo s Mozartem po smrti? Přestal skládat a začal se rozkládat.

„Pověz, tys prý začal denně šest hodin cvičit na klavír?”

„Člověk musí vědět, čeho chce dosáhnout.”

„A čeho chceš dosáhnout ty?”

„Sousedního bytu!”

V okně jednoho činžáku se objevila výrazná cedule: „Prodám saxofon.”

Druhý den se objevily nápisy na všech oknech okolo: „Sláva!”

Klavírista se ptá po koncertě přítele: „Co říkáš na ten potlesk?”

„Senzace,” chválí ho kamarád. „Kde jsi sehnal tolik příbuzných?”

Malý Pepánek se v noci vzbudí a vidí, jak z jejich dveří odchází zloděj s plnými taškami. Aby nevzbudil rodiče, tak na něj polohlasně volá: „Prosím vás, nemohl byste ukrást i moje housle?“

Stěhováci táhnou piáno do sedmého patra a už nemůžou. Jeden povídá: „Odpočnem si, už toho mám dost. A já se jdu podívat, jak je to ještě daleko.“

Za chvíli se vrátí a povídá:

„Tak mám dvě zprávy, dobrou a špatnou. Ta dobrá je, že už je to jen jedno patro. Ta špatná je, že jsme si spletli věžák.“

Stěhuje se jeden postarší pár, stěhováci nosí knihy, skříně, nábytek,... spoustu těžkých a zaprášených věcí. Nakonec zajdou do posledního pokoje, kde stojí nádherné a velké bílé piano.

Vedoucí stěhováků se udiveně ptá:

„To piano taky?“

„No samozřejmě, samozřejmě,“ odpoví pan domácí.

Stěhovák se rozzuří a odpoví: „To jste se nemohli naučit hrát na housle??“

„Můj manžel mě ještě po deseti letech dokáže chytit za ruce.“

„Doopravdy?“ závidí kolegyně.

„Jo, vždycky, když chci hrát na klavír.“

Učitel hudby varuje žáka: „Jestli mě budeš ještě zlobit, tak namluvím tvé matce, že máš velký talent.“

Maminka jedné z žaček na umělecké škole přijde za učitelkou: „Paní profesorko, povídala mi naše Lízinka, že ji teď učíte nějaký půltóny. Jen ji hezky učte celý tóny, my na to máme.”

„Dobrý den. Jsem ladič pian.“

„Já jsem si ladiče neobjednala.“

„Vím, že vy ne, objednali mne vaši sousedé.“

Učitelka při hudební výchově: „Jak pokračuje písnička

Okolo Frýdku?“
„... Místku,” odpoví Anička.
Učitelka hudební výchovy se ptá Honzíka:
„Honzo, jaké znáš bicí nástroje?“
„Řemen mého otce.“
„Jen si pomysli, hrál jsem na saxofon a soused, aby to nemusel poslouchat, mi kamenem rozbil okno.“
„Co ho to jen napadlo? Vždyť teď tě musí slyšet ještě víc.“
„Proč zavíráš oči, když hraješ na klavír?“
„Nemůžu se dívat, jak publikum trpí.“

Vtipy vybraly:
Denisa Veselá, 6. B,
Adéla Nedvědická, 6. B,
Zuzana Macháčková, 8. A,
Lucie Horáková, 8. A
a redakční rada Školáčka

Recepty

Mozartovy koule

Ingredience:
300 g mletých mandlí
250 g moučkového cukru
1 vejce
100 g mletých pistácií
2 lžíce kakaa
200 g hořké čokolády
kůra a šťáva z citronu

Postup přípravy:
1. V misce smícháme 250 g mletých mandlí s moučkovým cukrem. Přidáme nastrouhanou citronovou kůru a šťávu z citrónu. Nakonec přidáváme vajíčko a dohromady vymícháme.

2. Směs rozdělíme na 3 části. Do jedné přidáme 100 g mletých pistácií, do druhé přidáme kakao a do třetí 50 g mletých mandlí.

3. Z pistáciové části tvarujeme malé kuličky, obalíme směsí z kakaa a nakonec směsí z mandlí.

4. Nad párou rozpustíme hořkou čokoládu a následně do ní tyto kuličky na chvilku ponoříme. Necháme ztuhnout a podáváme.

Dobrou chuť!

Zuzana Macháčková, 8. A

DÍLA NAŠICH ŽÁKŮ

Lapač snů *– str. 17*
Dominika Prčíková, 4. B

Řešení kvízu ze str. 22–23: 1. c), 2. a), 3. b), 4. c), 5. b), 6. a), 7. b), 8. c), 9. b), 10. a)

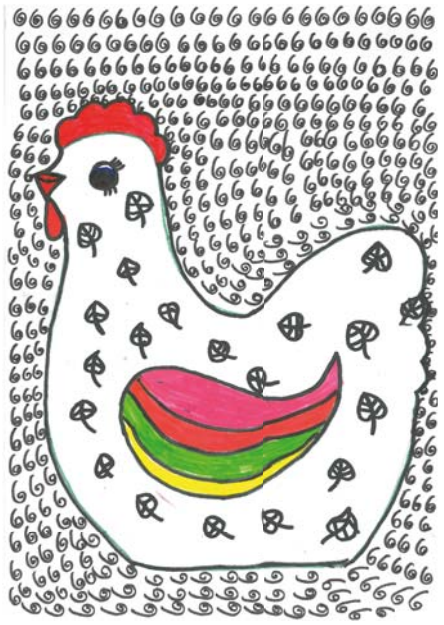

Adriana Jordánová, 1. A

Klára Maršálková, 5. B

Viktorie Vlašicová, 2. B

Martina Fukalíková, 7. A